

3. etapa – Podzemní národ

Jejich oči si po několika sekundách začaly zvykat na okolí. Nebyla tam tma. Když se kluci a holky vzpamatovali z otřesu a začali se rozhlížet kolem sebe, rozpoznávali kromě sutin a kusů betonu i obrysy jakýchsi budov v povzdálí. Vše okolo bylo zalito jakousi namodralou září, která vycházela shora, nedalo se ale určit, odkud přesně. Zvláštní bylo, že se vysoko nad nimi klenul skalnatý strop, o kus dále už ale záře zakrývala výhled a vytvářela tak dojem nekonečna. Asi se jim to jen zdálo, ale vše okolo vypadalo modré – nejen sutiny pod nohama, ale i stavby v dáli se zdály být jaksi namodralé. Dělalo to světlo, nebo byly opravdu modré?

„Jste všichni v pořádku?“ zeptal se Říša a sám si ohmatával lýtka.

„Asi jo.“

„Hm, bolí mě hlava, ale asi dobrý.“

„Samé odřeniny, ale jinak nic.“

„Mě děsně bolí ruka, asi ji mám zlomenou nebo co,“ řekla Aneta a stále seděla na jednom velkém kameni.

Všichni k ní přiskočili a vytvořili kolem ní hlouček. Aneta si vyhrnula rukáv napůl roztrženého pláště a odhalila tak velkou namodralou modřinu na nadloktí. „Juj, to nevypadá dobře.“ Konstatoval Michal.

„Budeš to zatím asi muset vydržet, jakmile to půjde, něco s tím uděláme.“ Řekla Nikol.

Aneta přikývla. „Kde to sakra jsme?“ změnil hned téma Hrabal.

Všichni se odvrátili od Anety a začali se znovu rozhlížet kolem sebe. Notnou chvíli nikdo nepromluvil. První se odvážil Říša: „Těžko říct. Nevypadá to tady jako laboratoř.“

„Hm, to teda ne.“ Přitakal Michal.

„Trochu mě to tu děsí. Jako bychom byli na jiné planetě.“ řekla Nikol a stále mžourala očima vzhůru a zřejmě se snažila dohlédnout na strop.

„Navrhuju vydat se směrem k těm budovám tam vzadu. Jinou možnost stejně nemáme.“ Řekl Michal a odhodil roztrhaný bílý plášť na hromadu sutin.

„Asi jo.“ Souhlasila Aneta a jako by tím potvrdila správnost rozhodnutí – všichni se najednou zvedli a vykročili.

Odhadem byly budovy vzdáleny asi kilometr cesty, protože ale byly jediným výrazným prvkem krajiny, nezdálo se to tak daleko. Cesta byla pustá, bez sebemenšího náznaku živé hmoty.

Zhruba po deseti minutách dorazili k prvním budovám. Nikdo nemohl odolat a šel si sáhnout na fasádu. Podobala se nahrubo nahozené omítce, která ale měla modrou barvu. Všechny budovy byly v tomto ohledu na chlup stejné. Kromě vnějšího vzezření se ale nijak nelišily od budov, které běžně vídávali doma. Jedna z nich byla dvoupatrová a kousek vedle stála dokonce jakási věžička. Hrabal si zadřel kus podivné omítky za nehty a začal potichu skučet. „Pojďte, zjistíme, jestli tady někdo bydlí!“ poručil Michal a vyrazil vpřed.

Obešli celou budovu a z druhé strany zkusili zaklepat na dveře. Ty se však samy otevřely a nikdo za nimi nestál. Všichni členové Zatopené jeskyně strnuli. Všude bylo ticho, a kdyby tady byla nějaká tráva, bylo by ji slyšet růst. Když se ani po chvíli neozval žádný zvuk, pomalíčku a potichoučku vlezli všichni dovnitř. Vnitřek je udivil přinejmenším stejně jako zevnějšek – byl zařízen v podobném stylu, jak bylo asi v asijských zemích obvyklé, ovšem nábytek, který bychom očekávali dřevěný, byl všechnen opět z oné namodralé hmoty a koneckonců bylo zde jen málo věcí, které z ní nebyly.

Ve středně velké obdélníkové místnosti stál uprostřed stůl s několika židlemi, po stěnách byly police a v koutě se válelo několik zajímavě vyhlížejících nástrojů. „Je tady někdo?“ pronesl ještě pro jistotu Michal, nikdo se však neozval.

„Chápete to? Proč je tady všechno modré?“ nedokázala svůj údiv skrýt Nikol.

„To by nás asi zajímalo všechny,“ řekl Ríša a už se usazoval do jedné z židlí.

„Mám tady z toho strašně divný pocit,“ řekla Aneta a přitom si prohlížela knihy na polici.

Vypadaly hodně zašle a jejich vazby už se rozpadaly.

„Pojďme raději pryč, musíme najít nějaký lidi a dostat se zpátky,“ řekl Michal.

„Teda, na těch židlích se absolutně nedá sedět. Tady snad ani nikdo nemůže bydlet,“ komentoval Ríša a připojil se k ostatním při odchodu z budovy.

Vydali se uličkou dále směrem do nitra zastavěného území. Budovy, které míjeli, byly v podstatě všechny stejné, lišily se jen počtem pater a sem tam nějakou ozdobou či zvláště tvarovaným oknem. Střechy byly všechny z jakýchsi hnědých plátů. Zezdola se nedalo blíže určit, o co se přesně jedná.

U každých dveří zkoušeli klepat, výsledek byl ale pořád stejný – buď bylo zavřeno a nikdo se neozýval, nebo bylo otevřeno a dům byl stejně jako ten první opuštěný. „Co to jako má znamenat? Snad to tady není celý vylidněný?“ řekla Nikol a neskrývala podráždění.

„Třeba obyvatelé utekli před strašným morem, který pak způsobil i to divné zbarvení všeho okolo. A my ho teď chytne a zemřeme tady!“ Hrabal popustil uzdu své fantazii a doprovodil to ještě scénkou, při které se chytnul za krk a začal se svíjet. Aneta s Michalem se pousmáli.

„Tak co teď?“ ptal se Ríša.

„Mám nápad,“ řekl Michal a pokračoval, „Půjdeme ještě kus dál a určitě brzy dojdeme na nějaké náměstí nebo prostě k nějaké významnější budově. Tam se rozdělíme a postupně prohledáme celé město. Co vy na to?“

„No, moc se mi nelíbí, že bych tady měl chodit úplně sám, ale lepší nápad asi nemám,“ poznamenal Hrabal.

„Fajn,“ přikývly holky.

Vydali se dál pořád stejnou uličkou a občas ještě zkoušeli zaklepat na některé z dveří, které míjeli. Všude ale bylo mrazivé ticho. Asi po dvaceti minutách cesty konečně před sebou spatřili něco, co se vymykalo všem ostatním, nyní už nudným budovám. Na prostranství před nimi stála obrovská budova, kterou Ríša co do velikosti trefně přirovnal k Národnímu divadlu. Měla kruhový půdorys a střecha byla ve tvaru kopule. V horních částech byla vidět kruhovitá okna, v dolní polovině nebylo nic než honosný vchod.

„Super, takže tady se rozdělíme a tady taky bude místo srazu, až dokončíte průzkum vašeho úseku. Rozdělil bych to následovně,“ Michal už chtěl dále jednat, ale Nikol mu skočila do řeči.

„Snad se nejdřív půjdeme podívat dovnitř, ne? Vypadá to úchvatně. Ať už jsme kdekoliv, tohle si doma určitě zapíšu do svého deníčku pozoruhodných míst, která jsem navštívila.“

„No jo, dovnitř bychom se mohli podívat, to je dobrý nápad,“ souhlasil Hrabal a rozběhl se vstříc monstrózní budově.

„Ale na Tauris to tady pořád nemá,“ konstatoval Michal a také se dal do běhu.

Vstupní šoupací dveře všichni tryskem proběhli, tak si byli jistí, že uvnitř nikdo nebude. Nebyl, ale překvapení tam na ně stejně čekalo. Ocitli se v jakési vstupní hale, která ale zřejmě sloužila úplně jinému účelu, než by očekávali. Po jejím obvodu bylo naskládáno asi deset psacích stolů a na jejich deskách se válela spousta papírů, knih a hlavně chemického náčiní. Bylo zde k vidění několik chemických aparatur, zkumavky, baňky, kádinky a mnoho dalšího a v mnoha z nich byly dokonce nějaké barevné tekutiny.

Všichni se ke stolům ihned rozprchli, vždyť měli v povaze ve všem se štourat a o všechno se zajímat. „Hrabale, hlavně tady na nic nešahej!“ řekla Aneta napůl vážně a napůl v legraci a stále si jednou rukou podpírala tu druhou, která ji nepřestala bolet.

Chemické náčiní nikomu moc neříkalo a texty na listech papíru byly všechny v jiných jazycích, takže v podstatě nebylo o co stát. Obrátili tedy zraky na druhou část místnosti, kde se nacházelo schodiště. Jedno vedlo nahoru a druhé dolů.

„Tak kam to zkusíme první? Ententýky, dva špalíky... Nahoru!“ rozhodl Říša.

Překonali několik málo schodů a rozrazili další dvoukřídlé dveře. Konečně to, co očekávali od začátku. Stáli na prahu obrovského sálu, který byl zřejmě kdysi využíván k uměleckým představením. Uprostřed byla volná plocha a kolem dokola ochozy. Některé byly vybaveny sedačkami, většina ale ne.

„To je krása,“ řekla Aneta.

Místnost neoplývala žádnou zvláštní architektonikou, vlastně všechno bylo víceméně jen hrubě opracované, ale i tak to na všechny silně zapůsobilo. Klenutý strop byl poset drobnými okénky, která vpouštěla dovnitř namodralou záři.

„Pokud ještě bude příležitost, podíváme se sem znovu, teď bych ale prohlídku raději urychlil. Nejsme tady na dovolené a Anetu pořád bolí ruka,“ připomněl Michal a vydal se ven ze sálu.

Nikdo nic nenamítal. „Nakoukneme ale aspoň ještě sem do sklepa, že?“ zaprosil Hrabal, když byli opět ve vstupní hale.

„No jo,“ souhlasil Michal.

Tyto schody byly užší a dost temné. Zřejmě vedly skutečně do sklepa, jak odhadl Hrabal. To co je ale čekalo na jejich konci, to by si ani sám Hrabal z prstu nevyčucal. Když tam postupně všichni dorazili, zůstali vyjeveně stát a málem se jim zastavil dech.

Sklepení bylo možná stejně velké jako místnost nad ním, celé ale bylo obeháno obrovskou mříží a uvnitř se těsnaly stovky, možná tisíce lidí.

„Co to...“ zasyčel Říša.

Někdo z davu v kleci si jich zřejmě právě všiml, protože jedna z postav se rozběhla k mříži a křičela na ně: „Pusťte nás ven! Pusťte nás!“

Kluci a holky ze Zatopené jeskyně se po sobě podívali a pomalu se začali přibližovat k mřížím. Nejblíže byl Michal, který také jako první promluvil. „Co se to tady děje? Proč jste v té kleci?“

„Pusťte nás ven, prosím!“ opakovali stále dokola muži na druhé straně mříží.

„My ale nemáme klíč,“ řekl Michal, který si prohlížel mohutný zámek na mřížích.

„Tam, tam!“ ukázal jeden z mužů prstem směrem na zeď za nimi.

Michal se otočil a spatřil na zdi háček s pověšeným klíčem. Otočil se na ostatní. „Co teď? Pusťte nás? Co když nám něco udělají?“

„Je to nějaké divné. Jak se tam vůbec mohli dostat?“ šeptal nedůvěřivě Říša.

„To je snad jedno, ne? Každopádně je musíme osvobodit!“ pronesla Nikol a skokem popadla klíč z háčku na stěně.

Pokřikující hlasy stovek lidí uvnitř klece se náhle umlčely. U východu už se přestali strkat a ti vzadu si stoupali na sebe, aby lépe viděli.

Nikol se ještě jednou na všechny podívala, a když přikývla, jala se odemykat zámek na mříži. Když jej konečně celý vyndala ze zdířek, dveře klece se rozrazily dokořán a všichni se během vyhrnuli ven. U dveří nastala menší zácpa, každý zřejmě šíleně toužil dostat se ven co nejdříve a co nejrychleji.

Nikol ležela na zemi vedle dveří, které dokonce vypadly z pantů. Běsnící dav ji tam povalil a nevíšal si jí.

Větší polovina osazenstva klece už byla ze sklepa pryč, ta druhá ji opouštěla klidněji. Teprve nyní si kluci a holky mohli všimnout, že procházející lidé jsou podivně bledí. Většinou si je nedůvěřivě prohlíželi a poté přidali na rychlosti. Nikol se zvedla a přidala se k ostatním na okraji místnosti.

Jako jeden z posledních vyšel z klece zřejmě nejstarší muž ze všech, obklopený několika mladšími druhy. Zřejmě ve zdejší komunitě zastával nějakou vyšší pozici, protože ostatní k němu už na pohled chovali úctu a právě jim udílel pokyny. „Ihned zkontrolujte propadlinu a zaveďte pravidelné hlídky po celé Argale. Za dvě hodiny svolávám poradu Rady starších.“

Muži okolo něj jen beze slov přikývli a vzdálili se. Starší muž se zastavil a otočil se k Zatopené jeskyni. Vrhla na ně nesmírně pronikavý pohled a vykročil k nim. Postavu měl téměř atletickou, na obličeji ale bylo vidět, že už toho musel dost zažít. Měl poněkud delší vlasy a vousy a na tváři se mu rýsovaly vrásky. Jeho oči ale vypadaly moudře a laskavě. Teprve když se přiblížil, všimli si kluci a holky podrobností jeho zjevu – především, že kůži všude na těle má bledou, skoro jako by do modra a dokonce i jeho vlasy a vousy jsou modré!

„Uctivě zdravím. Mohu znát důvod vaší návštěvy v naší říši?“ promluvil hlubokým hlasem.

„Dobrý den,“ řekli všichni sborově a mlčeli.

„No, víte. My vlastně ani nevíme, kde to jsme. Byli jsme v laboratoři a pak se něco stalo a najednou jsme tady. Kde to teda jsme?“ ujal se slova Michal.

Muž jej zřejmě poslouchal, ale na jeho věty nenavázal. „Patříte k těm individuům v bílých pláštích? Jsem vám vděčný, že jste náš národ osvobodili, proč jste tak ale učinili?“

Všichni se chvíli tvářili dost nechápavě. Až pak Aneta zřejmě něco pochopila. „Myslíte vědce? Ne, my k nim nepatříme, jen jsme u nich byli na návštěvě. Ale z čeho jsme vás vlastně měli osvobodit?“

„No dobrá, pojdte se mnou, budeme si muset některé věci vysvětlit. Pro začátek – já jsem Mičichava, náčelník kmene Dauláků, který obývá území Argaly,“ řekl a všem jim po jednom podal ruku.

„Pojďte prosím se mnou, tuto místnost teď nějakou dobu nechci vidět.“

Vydali se za ním a kradmo po sobě pokukovali. Byli zmatení a trochu se báli. Jednu výhodu to vše ale mělo – konečně aspoň našli nějakou lidskou bytost, takže naděje dostat se zpátky byly větší.

Když opustili budovu, vydali se v patách Mičichavy opačným směrem než kudy sem přišli. Šli asi dvě minuty, když se Mičichava zastavil a otočil se k nim čelem. „Musím zařídít spoustu věcí, takže vás požádám, abyste na mne počkali zde,“ řekl a ukázal prstem na jednu z budov po jeho pravici. Hrabal si stačil kradmo všimnout, že mužův nehet je také úplně jiný než ten jejich – byl modrý a především jaksi hrubý a vroubkovaný. Detaily si ale prohlédnout nestačil.

„Dobře. Řeknete nám ale potom, jak se dostaneme zpátky, že?“ odvážil se něco říct Ríša.

„Jistě. Nyní si prosím udělejte pohodlí v tomto domě a vyčkejte mého příchodu,“ odpověděl Mičichava a zavedl je do domu. Když všichni vešli dovnitř, zavřel za nimi dveře a zamkl.

„Cože? Na tom jsme se ale nedomluvili!“ vykřikl Hrabal a zkusil dveře násilím otevřít. Nepodařilo se mu to.

„Co se to tady sakra děje?“ řekla mírně pisklavým hlasem Nikol a přecházela po místnosti sem tam.

„Všechno je to podivné. Ale musíme zachovat klid,“ řekl Michal a posadil se na jednu židli z modré hmoty.

„Uvažujme konstruktivně. Proč tam byli všichni zavření? Kdo jim to mohl udělat, když už tady nikdo jiný nebyl?“ řekl Ríša a opřel se o zeď.

„Ten náčelník mluvil o vědcích v bílých pláštích. Asi v tom taky hrají nějakou roli, nemyslíte?“ přemýšlela Nikol.

„No to je možný, jenže vědci tady nikde nejsou a my ani nevíme, kde jsme. Tipoval bych to na podzemí, ale jak to že je tady světlo a někdo tady žije? Nedává to smysl,“ přidal se Ríša.

„Viděli jste ale, jak ti lidi vypadají? Jsou to vůbec lidi? Ten borec měl modré vlasy a byl celej bledej!“ řekl nervózně Hrabal.

Všichni vypadali zaraženě a koukali po sobě. Mozky jim šrotily a nebyly sto najít uspokojivé řešení. V této atmosféře strávili další dvě hodiny.

U dveří se ozval mírný šramot a se skřípotem se náhle otevřely. Objevil se v nich Mičichava, opět sám. Zavřel za sebou a přelétl po všech svým rentgenujícím pohledem. „Omlouvám se za ten zámek, ale z bezpečnostních důvodů to bylo nutné,“ řekl a posadil se do jednoho z křesel.

„Bezpečnostních důvodů?“ zasyčel mírně otráveně Ríša.

„Ano, přesně tak,“ odpověděl Mičichava. „Co všechno víte o naší říši?“

„O jaké říši?“ vyjel trochu podrážděně Michal.

Mičichava se chvíli na všechny soustředěně díval a zřejmě se snažil zjistit, jestli jim může věřit. Pak pokračoval. „Dobrá tedy, připustme, že o nás nic nevíte, jak jste se sem ale dostali? Nemáte tady totiž co pohledávat.“

Michal se ze všech sil snažil udržet klidný hlas a vylíčil náčelníkovi události posledních hodin.

„Ano, to zní věrohodně a dokonce to zapadá do našich teorií,“ řekl Mičichava a prohrábl si vousy. „Musím vám tedy osvětlit několik základních faktů. Především, můj národ obývá území Argaly, které se nachází v nitru hory Dhaulagiri, kam se naši předkové v dávných časech ukryli před utlačovateli. Zpět na Zemi se pravděpodobně už nikdy nedostanete. V posledních měsících jsme zde žili uvěznění týmem vědců, kteří naši říši objevili a rozhodli se nás zkoumat – proti naší vůli.“

Na chvíli se zastavil, protože viděl nevěřící výrazy ve tvářích Zatopené jeskyně. „Chápu, že pro vás asi bude těžké tomu uvěřit, ale je to tak. Bohužel, lidé na Zemi opět prokázali, že nejsou schopni žít v pokoji a míru, takže důvody našeho přesídlení jsou stále aktuální. Pokud máte dotazy, ptejte se, jinak musím dohlédnout na nezbytná opatření k návratu k běžnému životu. Mám ovšem jisté obavy o naše bezpečí, protože nahoře už vědí o naší existenci,“ konečně domluvil.

„Takže vy říkáte, že jsme pod zemí? A vy tady žijete už dlouho a nikdo na Zemi o vás do teď nevěděl?“ ptala se s ironickým nádechem v hlase Nikol.

Mičichava jen přikývl. Michal zřejmě uvěřil jeho slovům o dost rychleji. „Proč jste se sem ale přestěhovali? A jak dlouho už tady teda jste?“ zeptal se.

„No, abych to zestručnil – na počátku devatenáctého století se do zdejších krajin ukryli naši předkové, kteří trpěli při vpádu Britů do naší země. Odjakživa byl náš kmen ve zdejších horách jako doma a naši předkové tyto podzemní prostory znali. Když si to situace vyžádala, přestěhovali se sem celé rodiny a začali zde žít,“ vysvětloval Mičichava.

„Ale jak?“ vykřikl Hrabal svůj primitivní dotaz, který ale vystihoval pocity všech členů Zatopené jeskyně v tomto okamžiku.

Mičichava se pousmál. „Opravdu vás to zajímá? No, v prvních letech to bylo obtížné, bylo nutné vytvořit základní podmínky pro život. To ještě měli naši předkové nějaký kontakt se světem tam nahoře. Vytvořili jakýsi složitý systém, který sem dolů přivádí světlo. Po dvou letech se tehdejšímu rolníkovi Matamutovi podařilo objevit způsob, jak ve zdejších podmínkách pěstovat základní plodiny a díky tomu se poté stal náčelníkem. Do té doby naši obyvatelé museli žít pouze ze zásob. V roce 1873 byla založena Rada starších, která společně s náčelníkem rozhoduje o důležitých

věcech v říši a předsedá soudním řízením. Ke konci devatenáctého století jsme objevili horninu mrakolit, ze které je možno stavět budovy a vyrábět téměř jakékoliv nástroje. Určitě jste si všimli – skoro všechny budovy v naší říši pochází z tohoto období a jejich základem je tato namodralá hornina. Důležitým mezníkem v našich dějinách je rok 1900, kdy syn tehdejšího náčelníka Urmana zmapoval celou říši. Abyste totiž rozuměli, my Dauláci obýváme pouze část zdejších rozlehlých plání.“

Mičichava se rozmluvil a všichni na něj zírali s otevřenou pusou. Nikdo se neodvažoval jej přerušit a hltali každé jeho slovo.

„Pro představu zde máme spoustu hor, řek, propastí a nejrůznějších přírodních úkazů. Pro život jsou ale příhodné podmínky pouze v této části říše. Ve dvacátém století naše životy poznamenal pokrok - vynalezli jsme ústřední sdělovací síť a třeba rozvod vody do jednotlivých čtvrtí. Pokud naše kroniky nelžou, zatím se v čele říše vystřídalo sedm náčelníků, já jsem se jím stal před sedmnácti lety za úspěšné skolení mičichavy, která tehdy celou říši tyranizovala. Odtud také pochází moje přezdívka.“

„A proč jste se nikdy nevrátili zpátky na Zem?“ zeptal se Říša.

„To je jednoduché – náš národ žil stále v obavě, že války nahoře ještě neskončili. Vysílali jsme tam vždy jednou za čas výzkumníky, nikdy se ale nikdo z nich nevrátil, takže jsme se neodvažovali vrátit se. A další věc – náš organizmus se už za ta léta stačil zdejšímu prostředí přizpůsobit. Původně jsme prý vypadali jako vy, nyní ale máme jinou kůži, vlasy a další věci. Ještě ke všemu cesta nahoru není vůbec jednoduchá, máme pouze kusé informace, jak se tam vůbec dá dostat a nikdo neví, jestli jsou reálné. Všechny východy byly kdysi uzavřeny na obranu před válkou.“

„To je neuvěřitelné,“ řekl Hrabal.

„No to teda je,“ přidala se Nikol.